

bedrifter finder sted samtidig med en formuespredning i form af folkeaktier, således som det er kommet til udtryk f. eks. i forbindelse med privatiseringen af folkevognsfabrikkerne.

Det skal hertil føjes, at der fra den private industris side presses på med henblik på det offentliges afhændelse af erhvervsvirksomheder, som ikke decideret udøver samfundsfunktioner. Fra industriens side henvises bl. a. til konkurrencemomentet samt til den uønskede kombination af politisk og økonomisk magt, som gør sig gældende i statsforetagenderne.

Alt i alt må det — i hvert fald under forudsætning af i princippet uændrede indrepolitiske forhold i forbundsrepublikken — anses for sandsynligt, at der i de kommende år vil finde en stadig formindskelse sted af forbundets direkte deltagelse i erhvervslivet, om end ikke i noget hastigt tempo.

Den ovenfor omtalte liberale markedsøkonomi er imidlertid som bekendt i det store og hele kun slået igennem inden for industrien, hvorimod landbruget i betydeligt omfang er underkastet intervention fra det offentliges side. Der kan næppe herske tvivl om, at der i meget vide kredse hersker enighed om at bevare statsstøtten og statsindgrebene til fordel for landbruget, selv om der hersker nogen usikkerhed om, hvorledes og i hvilket omfang disse ønsker vil kunne realiseres, efterhånden som den fælles landbrugspolitik inden for Det europæiske økonomiske Fællesskab udvikles.

Ligeledes må det antages, at forbundsrepublikken vil fortsætte sin betydelige statsstøtte til løsning af egnsudviklingsproblemer samt til Vestberlin, der i så høj grad må ses på baggrund af Tysklands deling, og som af alle kredse i forbundsrepublikken betragtes som en national opgave.